

høie Thing at stemme for, at det for Finantsaaret 1885—86 afslagte Regnskab ikke kan passere. — Mindretallet kunde ganske vist have Lyft til at fremdrage adskillige flere Punkter end de her fremdragne, og det vilde ogsaa være sket, dersom vi havde befundet os under regelmæssige Tilstande. Men Mindretallet skjønner ganske vist ikke, at det er Grund til under saadanne Forhold som de nuværende at fremdrage Enkeltheder, ligesom det, hvad jeg alt har sagt, ligger i Sagens Natur, at der ikke kan blive saa mange Enkeltheder, hvor der er Uoverensstemmelse til Stede, naar Bevillingerne gives paa den Maade, som de nu gives. Men ikke desto mindre var der adskillige flere Enkeltheder, som Mindretallet kunde have Lyft til at fremdrage, dersom vi havde været under regelmæssige Tilstande. Mindretallet har imidlertid nu holdt sig til det, som Statsrevisionen har fremdraget, og der er det for det Første en Bemærkning om Østersfiskeriet, hvor den hele Statsrevision er enig i, at denne Sag ikke hører under Administrationens Afgjørelse. Den ærede Ordfører mente, at der ikke var Noget at sige til den Ting, Ministeren havde jo handlet paa det Bedste. Ja, Ministeren havde jo, som Mindretallet har fremhævet, fremsat et Lovforslag af 3die Marts 1885. Det var ikke meget længe, før Rigsdagen blev hjemsendt, og der var altsaa ikke noget Forunderligt i, at Rigsdagen ikke har kunnet forhandle dette Lovforslag til Ende. Det fremhævedes udtrykkelig, at det blev fremsat efter Andragende af den daværende Forpagter. Mindretallet skal ikke indlade sig paa, hvorvidt Ministeriet havde haft Beføjelse eller ikke til at handle, som det har, naar Forpagtningskontrakten var udløbet. Jeg skal iøvrigt ikke nærmere gaa ind paa denne Sag. Naar derimod Udvalgets Flertal mener, at det, som Mindretallet har fremdraget med Henjhn til Vestindien, er en altfor ubetydelig Sag, da kan Mindretallet ikke se den saaledes, og jeg skal da ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at hele Folkethingets Finantsudvalg, baade Høire og Venstre, har været enigt om, at Ministeriet ikke handlede ganske i Overensstemmelse med Kolonialloven af 27de November 1863. Forudsætningen for Kolonialloven, som vi desværre altfor ofte have haft Leilighed til at gyselsætte os

med, var dog den, at de smaa frugtbare Øer skulde have Selvstyrelse imod, at de sørgede for sig selv, ja, endog gav et lille Bidrag, jeg tror af 2800 vestindiske Daler til de almindelige Statsfornödenheder. Det er jo bekendt nok, at de ikke have kunnet præstere det, og det er fremdeles bekendt, at Øerne endnu faae den ene Understøttelse efter den anden. Nu er Forholdet jo det, at der paa disse smaa frugtbare Øers Budget hvert Aar er et Understud af ca. en halv Million Kr., og det dækkes fremdeles paa løbende Mellemregning. Det er vistnok en noget eiendommelig kolonial Husholdning, som derved kommer i Stand, at man saaledes uden videre har et Understud. Jeg veed naturligvis meget vel, at Budgetterne approberes af Ministrene og stadfæstes af Kongen; men det er dog en eiendommelig Husholdning, at der saaledes Aar efter Aar er dette store Understud, uden at der egentlig strengt taget er den fornødne Lovhjemmel til at dække det. Den ærede Minister burde dog vistnok søge igjennem en Lov at faae dette Forhold forandret, ja, jeg vil endog gaa saa vidt at sige, at han burde drage Omjorg for, at et Lovforslag desangaaende blev behandlet igjennem alle Stadier. Man kan ikke negte, at det ser noget broget ud, naar man ser, at man allerede i 1885—86 var kommen dertil, at Kolonierne havde c. 2½ Mill. Kr. paa løbende Mellemregning. Det er Noget, som Koloniallovens § 57 ikke har havt for Øie. Jeg skal ikke opholde Thinget med at opløse denne Paragraf; men hele Folkethingets Finantsudvalg har jo, som nævnt, været enigt om, at det ikke er Meningen med denne Paragraf, at det skulde gaa, som det er gaaet. Det er imidlertid ikke nok dermed; man ser, at i det samme Aar, hori dette Beløb et steget til 2½ Mill. Kr., har Finantsministeren maattet afstrive som uerholdelige ca. 400,000 Kr. Det gaar gjerne saaledes i Vestindien, at Renterne gaa over til at blive Kapital, det vil sige, Renterne betales ikke, men tilskrives Kapitalen, og derefter afskrives Kapitalen som uerholdelig. Saaledes er det gaaet til i Vestindien, og naar det kan finde Sted paa saa frugtbare Øer, hvad vilde der da ikke kunne ske her, naar vi fik stærkt nedadgaaende Konjunkturer, hvilket vi iøvrigt allerede ere godt paa Vej til. Det forekommer mig nok, at